

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVII. — Wydana i rozesłana dnia 30. maja 1906.

Treść: (№ 104—107.) 104. Rozporządzenie, dotyczące utworzenia sądu przemysłowego w Czerniowcach. — 105. Ustawa, dotycząca podwyższenia poborów emerytalnych urzędników państwowych cywilnych (nauczycieli państwowych) i slug drogą samoubezpieczenia. — 106. Ustawa, dotycząca ponownego podwyższenia prawidłowych pensji wdów po urzędnikach państwowych cywilnych i nauczycielach państwowych, które podwyższono już na zasadzie § 16 ustawy z dnia 14. maja 1896 i § 1 ustawy z dnia 19. lipca 1902. — 107. Rozporządzenie, wyданe celem wykonania ustawy z dnia 24. maja 1906, dotyczącej ponownego podwyższenia prawidłowych pensji wdów po urzędnikach państwowych cywilnych i nauczycielach państwowych, które podwyższono już na zasadzie § 16 ustawy z dnia 14. maja 1896 i § 1 ustawy z dnia 19. lipca 1902.

104.

Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwami spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 19. maja 1906,

dotyczące utworzenia sądu przemysłowego w Czerniowcach.

Na zasadzie §§ 2 i 3 ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, wprowadzającej w życie sądy przemysłowe i sądownictwo przemysłowe w sporach, wynikających ze stosunku pracy, nauki i płacy w przemyśle, rozporządza się co następuje:

§ 1.

Dnia 8. października 1906 rozpocząć majączynności w Czerniowcach sąd przemysłowy, utworzony na zasadzie ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218.

Ten sąd przemysłowy nosi nazwę: „C. k. Sąd przemysłowy w Czerniowcach“. Pieczęć urzędowa tego sądu przemysłowego zawiera orła cesarskiego.

Jako trybunał pierwszej instancji, wyznaczony w ustawie z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, oraz jako sąd odwoławczy działać ma

w sprawach tego sądu przemysłowego c. k. Sąd krajowy w Czerniowcach.

§ 2.

Miejscowa właściwość sądu przemysłowego czerniowieckiego rozciąga się na okrąg sądu powiatowego w Czerniowcach, tudzież na obszar gmin Stara Żuczka i Lenkowce Kameralne, należących do okręgu sądowego sadagórskiego.

§ 3.

Rzeczowa właściwość sądu przemysłowego czerniowieckiego rozciąga się na wszystkie przedsiębiorstwa, wymienione w § 1, ustępie 2 ustawy o sądach przemysłowych a znajdujące się w okręgu sądu przemysłowego, z wyjątkiem kolej żelaznych.

Termin od którego sąd przemysłowy nabędzie rzeczowej właściwości względem kolej żelaznych, wyznaczony będzie osobnym rozporządzeniem.

§ 4.

Liczę asesorów sądu przemysłowego czerniowieckiego ustanawia się na 52, liczbę zastępców na 32, a liczbę asesorów Sądu odwoławczego w sporach przemysłowych (§ 31, ustęp 3 ustawy o sądach przemysłowych) na 20.

§ 5.

Asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów sądu odwoławczego wybierać

należy z oznaczonych szczegółowo grup przedsiębiorstw przemysłowych, w stosunku, który podany jest w podziale niżej zamieszczonym.

Wydanie zarządzeń, potrzebnych na przypadek, gdyby wybory odbywały się w kilku sekcjach terytorialnie oddzielonych, pozostawia się c. k. rząowi krajowemu w Czerniowcach.

Grupy przedsiębiorstw przemysłowych do odbycia wyborów i ogólną ilość asesorów sądu przemysłowego i ich zastępców, tudzież asesorów sądu odwoławczego, którą każda grupa wybrać ma po połowie z ciała wyborczego przedsiębiorców i z ciała wyborczego robotników, ustanawia się jak następuje:

Grupa I.

Wszystkie przedsiębiorstwa wielkie z wyjątkiem handlowych:

12 asesorów	} sądu przemysłowego,
8 zastępco	
4 asesorów	sądu odwoławczego.

Grupa II.

Wszystkie przedsiębiorstwa drobne z wyjątkiem handlowych:

20 asesorów	} sądu przemysłowego,
12 zastępco	
8 asesorów	sądu odwoławczego.

Grupa III.

Wszystkie przedsiębiorstwa handlowe:

20 asesorów	} sądu przemysłowego,
12 zastępco	
8 asesorów	sądu odwoławczego.

Przedsiębiorstwami wielkimi w pojęciu niniejszego rozporządzenia uważa się te przedsiębiorstwa, którym przypisano więcej jak 300 koron powszechnego podatku zarobkowego. Przedsiębiorstwa, obowiązane do publicznego składania rachunków, zalicza się do przedsiębiorstw wielkich.

§ 6.

Zwrot wydatków w gotówce (§ 13 ustawy o sądach przemysłowych) przyznawać należy asesorom sądu przemysłowego i ich zastępcom, tudzież asesorem sądu odwoławczego z odpowiedniem zastosowaniem postanowień §§ 3 do 10, 15, 20, 21, 23 i 24 rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 17. września 1897, Dz. u. p. Nr. 221, o należnościach świadków i znawców w sporach cywilnych.

Wynagrodzenie za ubytek zarobku, należne asesorom i zastępcom ze stanu robotników, tudzież należące się według rozporządzenia ministerialnego z dnia 5. sierpnia 1903, Dz. u. p. Nr. 165, asesoram i zastępcom z grona przedsiębiorców, ustanawia się w kwocie 2 koron za pół dnia a w kwocie 4 koron za cały dzień, bez podziału dnia na drobniejsze części.

Za podstawę do wymierzania tego wynagrodzenia brać należy czas, przez który asesor był rzeczywiście pozbawiony zarobku; w szczególności liczyć należy przytem także czas drogi do sądu i z powrotem.

Hohenlohe wlr.

Klein wlr.

Kosel wlr.

Auersperg wlr.

105.

Ustawa z dnia 24. maja 1906,

dotycząca podwyższenia poborów emerytalnych urzędników państwowych cywilnych (nauczycieli państwowych) i sług drogą samoubezpieczenia.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Do podstawy wymiaru bieżących poborów emerytalnych urzędników państwowych cywilnych (nauczycieli państwowych) V. do XI. stopnia służbowego, tudzież funkeyonariuszy państwowych z kategorii sług, pobierających roczną płacę, należy oprócz poborów aktywalnych, policzalnych według istniejących przepisów, wciągać jeszcze kwotę, odpowiadającą dodatkowi aktywalnemu IV. klasy miejscowości, ustanowionemu dla dotyczącego stopnia służbowego, względnie stopnia płacy.

Do podstawy wymiaru emerytury urzędników państwowych IV. stopnia służbowego wliczać się będzie oprócz policzalnych już obecnie poborów aktywalnych jeszcze kwotę 1200 K.

§ 2.

Kwota, którą według § 1 wliczać należy do podstawy wyniaru emerytury funkcyonariuszy państwowych, nie będzie jednak uwzględniana przy wymierzaniu odpraw i poborów zaopatrzenia, które w myśl § 3, 5, ustęp drugi, 7, 11 i 12 ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, należą się funkcyonariuszom państwowym i pozostałe po nich rodzinie. Tak samo przez „prawidłowy połów emerytalny zmarłego“ w pojęciu § 10 przytoczonej

ustawy rozumieć należy jedynie ów wymiar, który należy się zmarłemu bez względu na kwotę w myśl § 1 ustawy niniejszej policzyć się mającą.

§ 3.

Rocznego przyczynek, jaki płacić mają skarbowi państwa na emeryturę czynni urzędnicy państwowi cywilni (nauczyciele państwowi) stopni służbowych w § 1 wymienionych, wynosić ma na przyszłość zamiast wymiaru w § 15. ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, oznaczonego, 3·8 od sta, a roczny przyczynek sług w § 1 wymienionych, 1·6 od sta.

Przyczynki te obliczać należy od poborów aktywalnych, które według przepisów są policzalne do wymiaru emerytury, łącznie z kwotą w § 1 tej ustawy oznaczoną.

W ciągu okresu, przepisanego ustawą do uiszczania taksy służbowej, płacić mają urzędnicy (nauczyciele państwowi) od kwoty według § 1 policzyć się mającej 3·8 od sta, a od innych poborów w czynnej służbie, które mogą być prawidłowo policzone, 0·8 od sta. Służby mają nawet w tym okresie płacić przyczynek 1·6 procentowy.

§ 4.

Ustawa niniejsza zacznie obowiązywać od dnia ogłoszenia.

§ 5.

Wykonanie ustawy niniejszej polecam Memu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 24. maja 1906.

Franciszek Józef wkr.

Hohenlohe wkr.

Kosel wkr.

106.

Ustawa z dnia 24. maja 1906,

dotycząca ponownego podwyższenia prawidłowych pensji wdów po urzędnikach państwowych cywilnych i nauczycielach państwowych, które podwyższono już na zasadzie § 16 ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, i § 1 ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 221.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§ 1.

Prawidłowe pobory zaopatrzenia wdów po urzędnikach państwowych cywilnych i nauczycielach państwowych, które podwyższono na zasadzie § 16 ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, i § 1 ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 221, podwyższa się ponownie o 25 od stałego zastrzeżeniem, że podwyższenia te razem nie mogą przekraczać 75 od stałej pierwotnej prawidłowej pensji, podwyższona zaś pensja nie może wykroczyć poza wymiar, w § 5 ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, ustanowiony.

Do tych 75 od stałego wlicza się także dodatki do prawidłowej pensji wdowiej, przyznane w drodze taksy.

§ 2.

Ustawa niniejsza zacznie obowiązywać od pierwszego dnia miesiąca, po jej ogłoszeniu następującego.

§ 3.

Wykonanie ustawy niniejszej polecam Memu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 24. maja 1906.

Franciszek Józef wkr.

Hohenlohe wkr.

Kosel wkr.

107.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 27. maja 1906,

wydane celem wykonania ustawy z dnia 24. maja 1906, Dz. p. u. Nr. 106, dotyczącej ponownego podwyższenia prawidłowych pensji wdów po urzędnikach państwowych cywilnych i nauczycielach państwowych, które podwyższono już na zasadzie § 16 ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, i § 1 ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 221.

Dla ujednolicenia postępowania przy wykonywaniu ustawy z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 106, która ma wejść w życie dnia 1. czerwca 1906, rozporządza się, co następuje:

1. Ustawa ta ma być stosowana tylko do tych wdów, których prawidłowe pensje nie doznały albo nie powinny być doznać podwyższenia o 75 od stałego.

albo i o więcej już na zasadzie § 16 ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, i § 1 ustawy z dnia 19. lipca 1902, Dz. u. p. Nr. 221.

Wdowy, którym przyznano pensye nie na zasadzie przepisów, jakie miały moc obowiązującą przed wejściem w życie ustawy z dnia 14. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 74, lecz z łaski Monarszej, nie biorą udziału w podwyższeniu, które przewiduje ustała z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 106, z wyjątkiem tych, względem których wskutek aktu Najwyższej łaski brak warunków, do prawidłowego udzielenia pensyi wdowiej przepisanych, uznano wyraźnie nieistniejącym.

Kwotę ponownego podwyższenia pensyi wdowich, obciążających powszechny etat pensyjny, policzyć należy w całości na rachunek ogólnego etatu pensyi cywilnych.

2. Podwyższone pensye wdowie, które należą się według ustawy z dnia 24. maja 1906, Dz. u. p. Nr. 106, zaasignować należy od 1. czerwca 1906, a wypłatę dotyczeńowych pensyi wstrzymać z dniem 31. maja 1906. W przypadkach, w których przybrane już przedtem podwyższenie pensyi wdowiej

z łaski lub dodatek do tejże pensyi, z łaski udzielony, wypada policzyć do podwyższenia pensyi, asygnować należy z tytułu podwyższenia z łaski, względnie dodatku z łaski tylko tę kwotę, o którą dotyczeńowy pobór całkowity przewyższa podwyższoną obecnie penszę wdowią.

3. Podwyższenie pensyi, należące się według tej ustawy, zaasignować winna niezwłocznie z urzędu ta władza, która przyznała pierwotny pobór zaopatrzenia, i to bez interwencji strony.

W tym celu urzędnicy likwidujący winni zażądać dotyczące wdowy, gdy odbierają swe pensye, aby przedłożyły dekret, którym przyznano im dotyczeńową penszę.

Dekrety te należy niezwłocznie przedłożyć przełożonej krajowej władzy skarbowej, która odeśle je — o ile dotyczącej pensyi wdowiej nie przyznała sama — do owej władzy, przez którą według dekretu przyznany został dotyczeńowy pobór zaopatrzenia.

O asygnacji podwyższonej pensyi należy wdowy do poboru uprawnione uwiadomić niezwłocznie dekretem.

Kosel wlr.